

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Stavební bytové družstvo "Mír" Teplice, IČO: 00035351,**
sídlem Gagarinova 1558, 415 01 Teplice,

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10 - Vršovice,

za účasti osob
zúčastněných na
řízení:

- 1) **Společenství vlastníků - Trnovanská 1320-30, Teplice,**
IČO: 25453815,
sídlem Trnovanská 1320/47, 415 01 Teplice,
- 2) **Tsjechië Property Investment s.r.o., IČO: 26731789,**
sídlem Pařížská 67/11, 110 01 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2018, č. j. MZP/2018/530/1422,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 1. strana)

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 15. 10. 2018, č. j. MZP/2018/530/1422, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a osob zúčastněných na řízení Společenství vlastníků – Trnovanská 1320-30 a Tsjechië Property Investment s.r.o. proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 24. 8. 2018, č. j. 2569/ZPZ/2018, JID: 132028/2018/KUUK, kterým byl vydán oznamovateli Blažek + B s.r.o., závěr zjišťovacího řízení, že záměr „Recyklační dvůr Teplice“ nemá významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, (dále jen „zákon o posuzování vlivů“).

Žaloba

2. Žalobce namítal, že se žalovaný žádným způsobem nevypořádal s jeho námitkou, že své právo podat proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání odvozuje od ustanovení § 3 písm. i) bod 1 zákona o posuzování vlivů, dle kterého se za dotčenou veřejnost považuje též osoba, která může být rozhodnutím vydaným v navazujícím řízení dotčena ve svých právech nebo povinnostech. Žalobce trval na tom, že se cítí být prvostupňovým rozhodnutím dotčen ve svých právech na základě skutečnosti, že je vlastníkem bytových domů v Teplicích č. p. „X“ a č. p. „X“, které se nachází v blízkosti místa uvažovaného záměru, ale i dalších objektů v ulici Kosmonautů, Trnovanská, Gagarinova a V Závětří.
3. Dále žalobce poukázal na čl. 6 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu č. 2001/42/ES ze dne 27. 6. 2001, o posuzování vlivů některých plánů a programů na životní prostředí, a namítl, že řešení zvolené zákonem je v rozporu s touto směrnicí, protože přiznává rozdílná práva (stran možnosti odvolání) environmentálním nevládním organizacím a osobám, které mohou být rozhodnutím vydaným v navazujícím řízení dotčeny ve svých právech nebo povinnostech přímo.
4. Dále žalobce namítl, že dle jeho názoru je právní úprava obsažená v § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů, kde je upravena možnost odvolání proti rozhodnutí, že konkrétní záměr nebude posuzován podle zákona o posuzování vlivů, v rozporu s jeho ústavně zakotveným právem na příznivé životní prostředí ve smyslu čl. 35 odst. 1 ve spojení s čl. 41 Listiny základních práv a svobod a v rozporu s právem na spravedlivý proces při rozhodování orgánů veřejné správy ve smyslu čl. 36 odst. 1 a odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Zdůraznil, že každý, o jehož právu se jedná, má procesní právo na to, aby měl v příslušném řízení postavení účastníka.
5. Žalobce dále poukázal na návrh skupiny senátorů podaný u Ústavního soudu, kterým se domáhají zrušení jednotlivých ustanovení zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (dále jen „stavební zákon“) a zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Zejména poukázal na ustanovení § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, kde po novelizaci provedené zákonem č. 225/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 2. strana)

řádu, ve znění pozdějších předpisů a další související zákony, byla ve větě první nahrazena slova „správního řízení“ slovy „řízení podle tohoto zákona“. Poukázal na skutečnost, že novelizované znění uvedeného ustanovení bez náhrady ruší právo spolků na účastenství ve všech správních řízeních, ve kterých rozhodují jiné správní orgány než orgány ochrany přírody a krajiny, a posuzované případy nepodléhají plnému posuzování vlivů na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů. Žalobce je přesvědčen, že argumentaci, kterou použila skupina senátorů ve své ústavní stížnosti, lze plně uplatnit i na úpravu přípustnosti odvolání zakotvenou v § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů.

6. Žalobce zdůraznil, že se považuje za plnohodnotného účastníka správního řízení o posuzování vlivů záměru na životní prostředí, tudíž i za osobu oprávněnou k podání odvolání proti věcnému rozhodnutí správního orgánu v tomto řízení. Pokud žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce právo na účasti na řízení nemá, zatížil tím řízení závažnou procesní vadou. Dále žalobce zdůraznil, že pokud žalovaný považoval jeho odvolání za nepřípustné, měl je odmítnout, a nikoli zamítnout.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu. Zdůraznil, že zjišťovací řízení dle zákona o posuzování vlivů není správním řízením ve smyslu § 9 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) a oznamovatel v něm nemá postavení účastníka řízení. Rozhodnutí podle § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů je prvním úkonem v řízení a je přípustné proti němu podat odvolání. Právo podat odvolání náleží oznamovateli a dále dotčené veřejnosti podle § 3 písm. i) bodu 2 zákona o posuzování vlivů. Právo podat odvolání tedy nemají žádné jiné subjekty, a to ani dotčená veřejnost specifikovaná v ustanovení § 3 písm. i) bod 1 zákona o posuzování vlivů. Na tom nic nemění skutečnost, že takový subjekt k oznámení záměru podal své vyjádření. Žalovaný zdůraznil, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí výslovně vyjádřil důvody, pro které se domnívá, že žalobce není subjektem, který je podle ustanovení § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů oprávněn podat odvolání proti rozhodnutí, kterým bylo konstatováno, že konkrétní záměr nemá významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle zákona o posuzování vlivů. Trval na tom, že za takové situace bylo nutné odvolání žalobce považovat za nepřípustné a postupovat v souladu s ustanovením § 92 odst. 1 správního řádu.
8. Dále žalovaný zdůraznil s poukazem na § 1 odst. 1 zákona o posuzování vlivů, že lze předpokládat, že předmětná právní úprava je v souladu s ústavním pořádkem i unitárním právem Evropské unie. V uvedeném ustanovení je uvedeno, že zákon v souladu s právem Evropské unie upravuje posuzování vlivů na životní prostředí a veřejné zdraví a postup fyzických osob, právnických osob, správních orgánů a územních samosprávních celků (obcí a krajů) při tomto posuzování. V odkazu pod čarou, který se vztahuje k poukazu na právo Evropské unie ve výše citovaném ustanovení, je pak uvedena směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2001/42/ES ze dne 27. června 2001 o posuzování vlivů některých plánů a programů na životní prostředí, směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/92/EU ze dne 13. prosince 2011 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí a směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2014/52/EU ze dne 16. dubna 2014, kterou se mění směrnice Rady č. 2011/92/EU, o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí.

Osoby zúčastněné na řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 3. strana)

9. Na základě dotazu soudu prohlásily Společenství vlastníků - Trnovanská 1320-30, Teplice a společnost Tsjechië Property Investment s.r.o., že hodlají v daném soudním řízení uplatňovat svá práva jako osoby zúčastněné na řízení. K věci samotné se však nijak nevyjádřily.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Primárně se zabýval soud námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, která spočívala v tom, že se žalovaný dle žalobce žádným způsobem nevypořádal s jeho námitkou, že své právo podat proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání odvozuje od ustanovení § 3 písm. i) bod 1 zákona o posuzování vlivů. Tato námitka je dle soudu nedůvodná. Žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zabýval otázkou přípustnosti odvolání žalobce a s poukazem na ustanovení § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů, který výslovně upravuje okruh subjektů, které mohou podat odvolání proti rozhodnutí o tom, že předmětný záměr nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů, jednoznačně dospěl k závěru, že skutečnost, že žalobce naplňuje definici dotčené veřejnosti dle § 3 písm. i) bod 1 zákona o posuzování vlivů, nezakládá jeho právo na podání odvolání proti rozhodnutí o tom, že předmětný záměr nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů. Žalovaný setrval na tom, že právo podat odvolání proti rozhodnutí o tom, že předmětný záměr nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů, v souladu s § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů přísluší výlučně oznamovateli a dotčené veřejnosti uvedené v § 3 písm. i) bodě 2, a žalobce není ani jedním z uvedených subjektů. S ohledem na uvedenou námitku shledal soud žalobou napadené rozhodnutí zcela přezkoumatelným.
13. Dále žalobce namítal, že pokud žalovaný považoval jeho odvolání za nepřípustné, měl je odmítnout, a nikoli zamítnout. K této námitce soud uvádí, že v ustanovení § 92 odst. 1 věty první správního řádu je výslovně stanoveno, že nepřípustné odvolání odvolací orgán zamítne. Tomuto ustanovení plně odpovídá výrok žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí či ve vyjádření k žalobě použil namísto slova „zamítnout“ slovo „odmítnout“, jedná se dle soudu o nepřesnost nebo formulační neobratnost, která nemůže mít žádný vliv na zákonnost žalobou napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 4. strana)

rozhodnutí. Zásadní je skutečnost, že výrok rozhodnutí je zcela v souladu s platnou právní úpravou. Tuto námitku tedy soud shledal nedůvodnou.

14. Dále se soud zabýval otázkou, zda žalobce byl oprávněn v daném případě podat odvolání proti rozhodnutí o tom, že předmětný záměr nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů. Okruh subjektů, které jsou oprávněny podat odvolání proti rozhodnutí o tom, že předmětný záměr nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů, které se vydává v rámci zjišťovacího řízení, je výslovně vymezen v ustanovení § 7 odst. 6 věty čtvrté zákona o posuzování vlivů, kde je stanoveno, že právo podat odvolání proti tomuto rozhodnutí má oznamovatel a dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2 zákona o posuzování vlivů. V § 3 písm. i) zákona o posuzování vlivů je zakotveno, kdo se pro účely tohoto zákona rozumí dotčenou veřejností. Dotčená veřejnost je v tomto ustanovení definována ve dvou samostatných bodech. V prvním bodě je za dotčenou veřejnost označena osoba, která může být rozhodnutím v navazujícím řízení dotčena ve svých právech a povinnostech. V bodě druhém je za dotčenou veřejnost označena právnická osoba soukromého práva, jejímž předmětem činnosti je podle zakladatelského právního jednání ochrana životního prostředí nebo veřejného zdraví, jejíž hlavní činností není podnikání nebo jiná výdělečná činnost, která vznikla alespoň 3 roky před dnem vydání rozhodnutí podle § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů, nebo kterou podporuje svými podpisy nejméně 200 osob. Mezi účastníky je nesporné, že žalobce splňuje definici dotčené veřejnosti dle § 3 písm. i) bodu 1 zákona o posuzování vlivů. Takovým osobám však ustanovení § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů právo na odvolání proti rozhodnutí o tom, že předmětný záměr nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů, nepřiznává. Žalovaný tak dle soudu postupoval zcela v souladu s platnou právní úpravou a odvolání žalobce správně vyhodnotil jako nepřipustné a zamítl je.
15. Na tomto místě soud považuje za nutné zdůraznit, že rozsah procesních oprávnění jednotlivých skupin dotčené veřejnosti ve vztahu k rozhodnutím dle zákona o posuzování vlivů odpovídá charakteru jednotlivých řízení a úpravě postavení skupin dotčené veřejnosti v navazujících řízeních vedených dle stavebního zákona. V daném případě se jednalo o zjišťovací řízení ve smyslu § 7 zákona o posuzování vlivů. V souladu s § 7 odst. 2 zákona o posuzování vlivů je cílem zjišťovacího řízení u záměrů, které nejsou uvedeny v příloze č. 1 k tomuto zákonu, zjištění, zda záměr nebo jeho změna může mít významný vliv na životní prostředí, případně zda záměr může samostatně nebo ve spojení s jinými mít významný vliv na předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptací oblasti, a tedy podléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle tohoto zákona. Jde tedy o posouzení potenciality zásahu do životního prostředí z hlediska globálního, a nikoli z hlediska zásahu do práv jednotlivých konkrétních osob. Tomu odpovídá i skutečnost, že proti rozhodnutí o tom, že předmětný záměr nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů, kromě navrhovatele přísluší odvolání dotčené veřejnosti dle § 3 písm. i) bod 2 zákona o posuzování vlivů (environmentální organizace), a nikoli osobám, které případnou realizaci záměru mohou být dotčeny na svých právech. Osoby, které případnou realizaci záměru mohou být dotčeny na svých právech (např. vlastníci sousedících nemovitostí) budou totiž na rozdíl od environmentálních organizací plnohodnotnými účastníky v navazujících řízeních vedených dle stavebního zákona. V těchto navazujících řízeních budou moci tyto osoby uplatnit veškeré své námitky, včetně námitek týkajících se poukazu na zhoršení životních podmínek těchto dotčených osob v případě realizace konkrétního záměru.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 5. strana)

16. Žalobce ve své žalobě poukazoval na směrnici Evropského parlamentu č. 2001/42/ES ze dne 27. 6. 2001, ze které dovozoval své právo podat v předmětném řízení odvolání. Na tomto místě soud musí konstatovat, že tento poukaz je zcela nepříhodný, neboť uvedená směrnice se týká posuzování vlivů koncepce na životní prostředí (tzv. proces SEA), které je upraveno v dílu 3, § 10a - § 10i zákona o posuzování vlivů. Úprava posuzování vlivu konkrétních záměrů na životní prostředí (tzv. proces EIA) je předmětem směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/92/EU ze dne 13. 12. 2011 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí. Procesním postavením příslušníků dotčené veřejnosti se zabývá čl. 11 uvedené směrnice. V čl. 11 odst. 1 uvedené směrnice je uvedeno, že členské státy zajistí, aby v souladu s příslušnými předpisy vnitrostátního práva příslušníci dotčené veřejnosti, kteří: a) mají dostatečný zájem; nebo b) namítají porušování práva v případech, kdy to právní řád členského státu požaduje jako podmínku, měli možnost dosáhnout přezkoumání soudem nebo jiným nezávislým a nestranným orgánem zřízeným zákonem, a mohli tak napadat hmotnou nebo procesní zákonnost jakýchkoli rozhodnutí, aktů nebo nečinnosti podléhajících ustanovením o účasti veřejnosti obsaženým v této směrnici. V čl. 11 odst. 2 uvedené směrnice je pak uvedeno, že členské státy stanoví, v jaké fázi mohou být rozhodnutí, akty nebo nečinnosti napadeny.
17. Výše uvedeným požadavkům směrnice dle názoru soudu úprava obsažená v ustanovení § 7 zákona o posuzování vlivů plně odpovídá, neboť proti rozhodnutí o tom, že předmětný záměr nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů, je přípustné odvolání dotčené veřejnosti uvedené v § 3 písm. i) bod 2 – tedy environmentálních organizací – a dotčená veřejnost dle § 3 písm. i) bod 1 – tedy osoby, které mohou být rozhodnutím vydaným v navazujícím řízení dotčeny ve svých právech a povinnostech - má možnost chránit svá práva jako plnohodnotní účastníci právě v těchto navazujících řízeních, ve kterých již po vydání rozhodnutí o tom, že předmětný záměr nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů, environmentální organizace účastníky nejsou. Touto úpravou je respektováno, že veškerá dotčená veřejnost může uplatnit svá práva, a je rovněž vnitrostátní úpravou zakotveno, jaký typ účastníků může uplatnit svá práva v jaké fázi realizace záměru. Dle soudu tedy ustanovení § 7 zákona o posuzování vlivů je v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2011/92/EU ze dne 13. 12. 2011, o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí, a žalobci z uvedené směrnice přímo nevyplyvá oprávnění podat odvolání proti rozhodnutí o tom, že předmětný záměr nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů, neboť svá práva může hájit v navazujících řízeních.
18. K námitce žalobce, že právní úprava obsažená v § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů je v rozporu s jeho ústavně zakotveným právem na příznivé životní prostředí ve smyslu čl. 35 odst. 1 ve spojení s čl. 41 Listiny základních práva a svobod a v rozporu s právem na spravedlivý proces při rozhodování orgánů veřejné správy ve smyslu čl. 36 odst. 1 a odst. 4 Listiny základních práva a svobod, uvádí soud následující. Dle soudu není žalobce na uvedených právech předmětnou právní úpravou nikterak zkrácen, neboť právní řád jako celek mu zaručuje možnost domáhat se ochrany těchto práv v jiné fázi procesu realizace konkrétního záměru, a to v rámci tzv. navazujících řízení vedených např. dle stavebního zákona (řízení o umístění stavby či stavební řízení). Právě v těchto navazujících řízeních je možné uplatnit ze strany žalobce námitky týkající se případného dotčení přímo jeho veřejných subjektivních práv a právě v navazujících řízeních je prostor, aby správní orgány posoudily a zvážily případné dotčení práv žalobce v případě realizace předmětného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 6. strana)

záměru. Vzhledem k výše uvedenému tedy dospěl soud k závěru, že předmětné ustanovení není v rozporu ani s ústavním pořádkem České republiky.

19. K poukazu žalobce na návrh skupiny senátorů na zrušení jednotlivých ustanovení stavebního zákona a zákona o ochraně přírody a krajiny soud uvádí, že jej považuje za nepříhodný, neboť senátory napadenou právní úpravou dochází k omezení procesních práv právě environmentálních organizací, a to tak, že se omezuje možnost jejich účasti v tzv. navazujících řízeních. Oproti tomu žalobce jako osoba, která může být rozhodnutím vydaným v navazujícím řízení dotčena na svých právech nebo povinnostech, má právní úpravou zajištěno plnohodnotné účastenství v těchto navazujících řízeních a má právně garantovanou možnost uplatnit v jednotlivých právní úpravou vymezených fázích realizace záměru své námitky.
20. S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji výrokem I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. Dále soud výrokem II. podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší, neboť mu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu soudního spisu vůbec nevznikly.
22. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení nebyly soudem osobám zúčastněným na řízení uloženy žádné povinnosti. S ohledem na zavedenou praxi krajských soudů a Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 19. 8. 2016, č. j. 4 As 56/2016-53, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 3 As 85/2015-8, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 As 220/2015-49, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 223/2015-43, ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 171/2014-67, nebo ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015-49, vše dostupné na www.nssoud.cz) soud v dané situaci nezahrnul vypořádání nákladů řízení osob zúčastněných na řízení do výroku a zabýval se jím toliko v odůvodnění tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 7. strana)

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 2. dubna 2019

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu